

Milanas, 2013 m. spalio 16 d.

Brangūs draugai,

penktadienį, spalio 11 d., turėjau malonę būti priimtas privačioje audiencijoje pas Popiežių Pranciškų. Asmeniškai patyriau tai, ką jau keletą mėnesių matome kiekvieną kartą, kai jis pasirodo viešai: kraštutinį falimiarumą, jam bendraujant su pavieniu žmogumi, net supant milžiniškai miniai.

Taigi galėjau jam papasakoti apie kelią, kurį nuėjome per šiuos kelerius metus nuo tada, kai mirė kun. Giussani. Pabrėžiau, kad visos mūsų pastangos buvo ir yra skirtos asmeniniam santykiui su tikėjimu, kaip vienintelei sąlygai, kad būtų galima išgyventi kasdienėje tikrovėje tą gyvenimo naujovę, kuri mus sužavėjo.

Išgirdęs šiuos žodžius, Popiežius iš karto išsakė tai, kas labiausiai jam rūpi: kad kiekvieną žmogų, kad ir kokioje situacijoje jis bebūtų, galėtų pasiekti krikščioniškoji žinia, Kristaus gailestingumas ir švelnumas. Todėl jis primygtinai pabrėžė gailestingumo poreikį, t.y. būtinybę susitikti su kitais, kai apima pagunda užsidaryti, priimant gynybinę poziciją, nesugebant atsakyti į neatidėliotiną tikėjimo skleidimo poreikį, pastebėdamas, kad ne grynas praeities formų „atkūrimas“ padarys krikščionybę aktualią šiuolaikiniam žmogui.

Nustebau, kai šią savaitę perskaičiau per Popiežiškosios naujosios evangelizacijos tarybos plenarinį posėdį pasakytoje kalboje kai kuriuos Popiežiaus susirūpinimus, kurie iškilo per mūsų pokalbį ir kuriuos norėčiau perduoti ir jums.

1) Visų pirma, Popiežius Pranciškus visiems primena faktą, kad „naujoji evangelizacija“ reiškia „pažadinti mūsų amžininkų širdyje ir prote tikėjimo gyvenimą. Tikėjimas yra Dievo dovana, bet svarbu, kad mes, krikščionys, parodytume, kad konkrečiai išgyvename tikėjimą per meilę, santarvę, džiaugsmą, kančią, nes tai kelia klausimus kaip ir Bažnyčios kelio pradžioje: kodėl jie taip gyvena? Kas juos skatina? Tai klausimai, kurie veda link evangelizacijos esmės, kuri yra tikėjimo ir artimo meilės liudijimas. Tai, ko mums reikia, ypač šiais laikais, tai patikimi liudytojai, kurie savo gyvenimu ir taip pat žodžiu leistų regėti Evangeliją, pažadintų trauką Jėzui Kristui, Dievo grožiui... Reikia krikščionių, kurie šiuolaikiniam žmogui parodytų Dievo gailestingumą, jo švelnumą kiekvienam kūriniui“.

2) Tuomet jis perėjo prie antrojo aspekto: „Susitikimas, eiti susitikti su kitais. Naujoji evangelizacija yra atnaujintas judėjimas link to, kuris prarado tikėjimą ir gilų gyvenimo prasmę. Šis dinamizmas įeina į didžiąją Kristaus misiją nešti pasauliui gyvenimą, Tėvo meilę žmonijai. Dievo Sūnus „paliko“ savo dievišką būtį ir atėjo pas mus. Bažnyčia yra šio judėjimo viduje, kiekvienas krikščionis yra pašauktas eiti susitikti su kitais, palaikyti dialogą su tais, kurie galvoja kitaip nei mes, su tais, kurie turi skirtingą tikėjimą ar kurie neturi tikėjimo“.

mo. Susitikti su visais, nes mus visus vienija tai, kad esame sukurti pagal Dievo paveikslą ir panašumą. Galime susitikti su visais, nebijodami ir neatsisakydami to, kam priklausome“.

3) Galiausiai jis pakvietė pripažinti, kad „visa tai, vis dėlto, Bažnyčioje nėra palikta atsitiktinumui, improvizacijai. Tai reikalauja bendrų pastangų dėl pastoracinio plano, kad primintų esmę ir kad susitelktų ties esme, t.y., ties Jėzumi Kristumi. Nereikia išsibarstyti daugelyje antraeilių ar paviršutiniškų dalykų, bet reikia susitelkti ties pagrindine tikrove, kas yra susitikimas su Kristumi, su jo gailėstingumu, su jo meile ir meile broliams, kaip Jis mus mylėjo“ ir kad „jis mus skatina žengti ir naujais keliais drąsiai, nesustabarėjant! Galėtume savęs paklausti: kokia yra mūsų vyskupijų ir parapijų sielovada? Ar ji parodo esmę, t.y. Jėzų Kristų?“.

Prašau Jūsų priimti kaip kreipimąsi į mus – ypač į mus, kurie gimėme tik dėl šito, kaip liudija visas kun. Giussani gyvenimas – Popiežiaus Pranciškaus klausimą: kiekvienas iš mūsų, kiekviena mūsų Judėjimo bendruomenė „leidžia regėti esmę, t.y. Jėzų Kristų?“.

Popiežius Pranciškus man atskleidė, kad susipažino su Judėjimu Buenos Airėse X-ojo dešimtmečio pradžioje ir kad šis atradimas tapo jam „šviežiu oru“. Tai jį skatino dažnai skaityti kun. Giussani tekstus, nes jame rasdavo tai, kas buvo reikalinga jo krikščioniškam gyvenimui. Įsivaizduokite, kaip susijaudinau, girdėdamas šiuos dalykus sakant tą, kuris šiandien yra Romos Vyskupas!

Popiežius mus drąsina išgyventi mūsų charizmos prigimtį asmeniškai, bendrystėje tarp mūsų, nes toks judėjimas kaip mūsų yra pašauktas atsakyti į neatidėliotinus poreikius, išskylančius šią akimirką Bažnyčios ir pasaulio gyvenime.

Iš Popiežiaus Pranciškaus artumo ir familiarumo man ir mums visiems atsiranda, draugai, nauja atsakomybė prieš Dievą ir Bažnyčią.

Po to, kai jam papasakojau keletą faktų apie mūsų judėjimą, pavyzdžiui, apie mūsų universitete, mokykloje ir įvairiose gyvenimo bei darbo srityse, apie daugelį bandymų per artimo meilės darbus atsakyti į sutinkamus poreikius, apie pašaukimų malonę tiek kunigystei, tiek pašvęstam gyvenimui įvairiomis formomis, atsisveikinome, jam prieš tai nepamiršus manęs paprašyti melstis už jį.

Žinoma, šis kvietimas buvo skirtas man ir visam Judėjimui. Todėl prašau Jūsų rimtai vertinti jo prašymą, kasdien aukojant ir meldžiantis už Popiežių Pranciškų, kad Dievas ir toliau jam suteiktų malonės, kurios reikia vadovaujant Jo Bažnyčiai.

O kiekvienam iš mūsų prašykime Viešpaties paprastumo, kad nuolatos pasiduootume Jo balsui, kuris mus pasiekė per unikalią mūsų brangiausio kun. Giussani tarseną ir kuris mus tebekviečia su Popiežiaus Pranciškau energingumu.

Kiekvieną meiliai apkabinu

Kun. Julián Carrón

